

உலகில் மனித இனம் தோன்றி அவற்றின் பதிப்பியான வளர்ச்சியின் காரணமாக மொழிகள் உருவாகின. அம்மொழியானது தொடக்க நிலையில் ஒலிக் குறிப்புகளையும், அதற்கு அடுத்த நிலையில் பச்சுமொழியையும், வளர்ந்த நிலையில் இலக்கியங்களையும், வளர்ச்சியின் உச்சநிலையில் இலக்கணங்களையும் உருவாக்கி, தன் நிலையின் வளர்ச்சிப் பதிநிலைகளைப் பதிவு செய்கின்றது. இவ்வாறு உலகில் தோன்றிய பழமையான மொழிகளும் ஒன்று தமிழ்மொழி. இம்மொழியின் தோற்றம், ஆதிவடிவம் போன்றவற்றை அறியமுடியவில்லை. ஆனால் கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ் எழுத்துகளின் வடிவம் காலத்திற்குக் காலம் மொழியின் வடிவத்தில் ஏற்பட்டதுள்ள மாற்றங்களாகக் குத்தக மாற்றம் பெற்று இன்றைய எழுத்து வடிவத்தை அடைந்துள்ளதைக் கல்வெட்டுகளையும், சிப்பிப் பட்டியங்களையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு விளக்கப் பட்டதுள்ளதே தவிர ஓலைச்சுவடிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு யாரும் வளையப்படுத்தவில்லை என்பதை, “கி.மு. 2ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து தமிழ் எழுத்துக்கள் காலந்தோறும் எப்படி மாறித் தற்போதைய உருவம் பெற்றன என்பதைச் சா. கணசேன இரண்டாம் உலகத்தமிழ் மாநாட்டில் வளையிட்டுள்ள கையேட்டில் பட்டியலிட்டுக் காட்டியுள்ளார். கல்வெட்டுகளில் காணப்பெறும் எழுத்துக்களையே இவர் இவ்வாறு ஆராய்ந்துள்ளார். பின்பு சிப்பிப் பட்டியங்கள் போன்றவற்றிலமனையுள்ள மொழிவடிவம் அறிஞர்களால் ஆராயப்பெற்றது. ஆனால் ஓலைச்சுவடிகளிலமனையுள்ளவற்றுள்ள வடிவத்தினை ஆராய்ந்து யாரும் வளையப்படுத்திலர்” (சுவடிப்பதிப்புத்திறன் - 2, ப.191) என்று மு.கோ. இராமன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்குக் காரணம் கல்வெட்டுகள், சிப்பிப்பேடுகள் போன்றவை நீண்டகாலம் அழியாமல் இருத்தலும், சுவடிகள் சூமார் 300-400 ஆண்டுகளில் அழிந்து விடுவதால் பழங்காலச் சுவடிகள் கிடக்கப் பெறாமையுமாகும்.

மனித இனம் தோன்றிப் பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப்பின் கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்காகப் பயன்பட்ட மொழியானது, அவர்கள் குழுவாக வாழத் தொடங்கிய காலத்தில் உணவாத் தேலுக்காகவும், பிற தேவைகளுக்காகவும் பல இடங்கள்க்குச் சின்று திரும்பும் வரையறைக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களதைத் தன் குழுவினருடன் பகிர்ந்துகொள்ள முயன்றபோது பச்சு மொழியாக உருவாகியது. பச்சு மொழியின் வளர்ச்சியே பின்னாளில் இலக்கியங்களும், இலக்கணங்களும் தோன்ற அடிப்படையாக அமையுள்ளது.

இலகை, மரபுபட்டகை, களிமணு் பலககை பகோன்றுவகை விரகைவில் அழிகக் கட்டியவகை. மரபுபலககை, மட்டிங்கில் பத்தகை பகோன்றுவற்றில் ப்ரிய நூல்ககைகை எழுகிக் ககையாளுவது கட்டினம். தகோல், துணி, உலகோகத்தகடு பகோன்றுவகை மிகுந்த பகொருட்சலெவினகை உண்டாகக் கும். பிற உயிர்ககைகக் ககொன்று அவற்றின் தகோலில் நல்ல கருத்துடகை நூல்ககைகை எழுகுவது மனிதத்தன்மகைக் கும் மூரணு் பட்டதகைகவும் அமகைகிறது. அவற்றில் விரகைவாக எழுகுவும் மூடியாது. கருங்கல் பகோன்று பிறபகொருள்ககைகை பிற இடங்ககைகக் கும் எடுத்துச்சல்வது கட்டினம். ஆனாலு் ஓலகைச்சுவட்டியகோ இரண்டு மட்டுன்று நூற்றாண்டுகள் வரகை அழியாத தன்மகை வாய்ந்தது. மிகுந்த சலெவு இல்லாதது, தமிழகத்தில் எல்லா இடங்ககைகிலும் மிகுதியாகவும் எளிமகையாகவும் கிடகைக்கக் கட்டியது. மிகப் ப்ரிய அளகுவுடகை நூல்ககையையும் ஓரு கட்டில் அடக்கக் கட்டிய தன்மகை வாய்ந்தது. பல இடங்ககைகும் எடுத்துச்சல்வது எளிது. பாதுகாகக் கிறது. இக்காரணங்ககைகாலு் தமிழர் ஓலகைச்சுவட்டிககைகை தகேந்தடுத்து மிகுதியாகப் பயன்படுத்தினர் என்று சுவட்டியல் (பு. சூப்பிரமணியம்) என்னும் நூலு் கூறிப்பிடுகிறது.

00000

ஓலகைகையில் எழுகுவதுச்சுவடுப் பதியுமாரூ ஆணிககைகக் ககொண்டு எழுகுப்பற்ற ஏடுககைகின் தகொகூப்பு சுவட்டியாகின்றுது. தகோடு, மடல், ஓலகை, ஏடு, இதழ் என்னும் ப்ரிய கள் புகுத்துக் காமூடகை பனகை, தங்கு (தனென்னகை), கமுகு (பாகக் கும்) மூதலியவற்றின் இலகைககைக் குகக் கும் மரபுச்சகொற்ககைககும். இவற்றில் மடல், ஓலகை என்ற ப்ரிய கள் கட்டிவட்டிவில் எழுகுப் பட்டவகைககையையும், தனித்தனி ஏடாக எழுகுப் பட்டவகை ஏடு என்றும், ஏடுககைகின் தகொகூப்பு சுவட்டி என்றும் அழகைக் கப்படுகிறது.

இக்கருத்தகை வளிப்படுத்தும் வகையில், 'சுவட்டி' என்னும் ப்ரிய காரணப்ப்ரியராமு். சுவடு உடகையது சுவட்டியாகும். எழுகுப்படுதலின் எழுகுத்து என்றார். அதுபகோல் எழுகுத்துச்சுவடு உடகையது சுவட்டி எனப்பற்றிறது. பகொதுநிலகையில் எழுகுத்துக்கள் பதியுமாரூ எழுகுப்பற்ற ஏடுககைகின் தகொகூப்படு 'சுவட்டி' என அழகைக் கப்பற்றிறது.

தமிழன் தன் கருத்துச்சுவட்டகைப் பதித்த பகொருளகை மூதலில் 'சுவட்டி' என்றகே அழகைத் திருக்கவணெண்டும்.

“பாட்டுப்புறம் எழுகுதிய கட்டமகைச்சுவட்டி”

என்பது பெருங்கதை (3 : 1 : 199-20)

“சுவடி என்பது இணை, கற்றை, கட்டி, பொத்தகம் என்னும் பெயர்களையும் பெறுகிறது. பொருத்தி அழகுபடாததை ‘சுவடித்தல்’ என்பர். சுவடி-சோடி, சோடனை – அழகுபடாதது ஆம்.” (சுவடிப் பதிப்பியல்)

எழுதப்பெற்ற ஓலைகளின் சுவடிப்படி ‘ஓலைச்சுவடி’ ஆனது. தமிழில் ‘தோடும்’, ‘மடல்’, ‘ஓலை’, ‘ஏடும்’, ‘இதழ்’ ஆகிய சினைப்பெயர்கள் ஆகுபெயர்களாய் எழுதப்பெற்ற சுவடிகளைக் குறிக்கின்றன. இவற்றுள் பெரும்பாலும் கடித வடிவில் எழுதப்பெற்றவை தோடும், மடல், ஓலை என்ற பெயர்களைப் பெறுகின்றன. நூல் வடிவில் அமரநீதவை ‘ஏடும்’ என அழகைக் பெறுகின்றன. எழுத்துச்சுவடிகளைத் தாங்கியுள்ள அவ்வேடுகளின் தொகுதி ‘சுவடி’ எனப்பெற்றது. “கையால் எழுதப்பெற்ற பதிவம் ‘சுவடி’ எனப்படும். எந்தப் பொருளிலும் எழுதப்பட்டதாக இருக்கலாம். எளிதாகவும் விரைவாகவும் எழுதக்கூடிய எழுத்து கருவிகளால் எழுதப்பெற்றதே சுவடியாகும். கல்லில் வெட்டிவது போன்ற கருவிகளைக் கொண்டு செய்துக் பெறும் கல் வெட்டிப்பதிவங்களிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டக்கூடியதே சுவடியாகும். மிகப் பழங்காலத்தில் அல்லது இடக்காலத்தில் எழுதப்பெற்ற எழுத்துப் பதிவங்களைக் குறிப்பதற்கே சுவடி என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகிறது” (சுவடியியல், பக்.8-9) என்று ஆங்கிலப் பேரகராதி கூறுவதைப் படி. சுவடிப்பிரமணியம் குறிப்பிடுகின்றார்.

‘சுவடி’ என்ற சொல்லானது நூல் என்ற பொருளில் வழங்கி வருகிறது என்பதை,

“நூல் என்ற பெயர் பொருட்சிறப்போடும் உவமைக்குப் பெயராகவும், காரணக் குறியாகவும் பெருவழக்கில் இருந்து வருகிறது என்பது வெளிப்படடை. இவற்றைப் போலவே ‘சுவடி’ என்னும் சொல் நூலைக் குறித்து நிற்கும் காரணப் பெயராகி வழக்காற்றிலும் இருந்து வருகிறது என்பது தெளிவாகிறது” (சுவடியியல், ப.15) என்று படி. சுவடிப்பிரமணியம் குறிப்பிடுகின்றார்.

எழுதப்பட்ட ஓலைகளின் தொகுப்பு ‘ஓலைச்சுவடி’ என்று அழகைக் கட்டி நாளடைவில் ‘ஓலை’ என்றும், ‘சுவடி’ என்றும் இரண்டு பெயர்களைப் பெற்று விளங்குகிறது. பெயர்கள் வேறு வேறு இருப்பினும் இப்பெயர்கள் குறிப்பிடும் பொருள் ஒன்றையாகும். பழங்காலம் முதல் கல்வியாளர்கள் ‘ஓலை’ என்ற சொல்லையே பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஓலையில் எழுதப்பட்டிருக்கும் செய்திகளாக குத்தக்கவும், வேறு காரணங்களினாலும் அதன் பெயர்கள் பல வகைகளாக இருந்தன என்பதை, “ஓலைகள் பட்டோலை, பொன்னோலை, மந்திரஓலை, வள்ளோலை, படியோலை என்று இலக்கியங்களிலும், அறையோலை, கையோலை, சபையோலை, இறையோலை, கீழ்ஓலை,

தபுது ஓலகை, ஓலகை பிடிபாடும் என்று கல்வெட்டுகளிலும் பலவகைகளாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளன” (சுவடிச் சூடர், ப.456) என்று சூ. இராசகோபால் கற்றுப்பிடுவதிலிருந்து அறியமுடிகிறது.

ஓலகைகளின் பண்புகள்

பனமை மரத்தில் உள்ள ஓலகைகளில் அதிக முற்றலும், அதிக இளமையையும் இல்லாமல் நடுநிலையில் உள்ளவற்றைத் தீர்ந்தெடுத்து (இவ்வைநீண்ட நாட்கள் அழியாமல் இருக்கக் கூடியவை), அவற்றைத் தனித்தனியாகப் பிரித்து நரம்பு நீக்கித் தனக்குத் தவேயான அளவு நறுக்கி எடுப்பர். இதனை ‘ஓலகைவார்தல்’ என்பர். ஒத்த அளவாக உள்ள ஓலகைகளை ஒன்று சேர்த்தலைச் ‘சுவடிச் சேர்த்தல்’ என்பர். பனமை ஓலகைகளின் மறைப்பு கடினமானதாக இருப்பதால் பதப்படுத்துதலில் ஓலகைகளில் எழுத்து மூடியது. அவற்றை எழுத்துவதற்குத் தக்க மிருதுவாகக் கவனிடும். அப்போதுதான் எழுத்துவதற்கு எளிதாகவும் சேதமுறாமலும் இருக்கும். பதப்படுத்துவதால் ஓலகைகள் விரைவில் அழியாமலும், பிச்சிகளால் அரிக்கப்படாமலும் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. அதனால் எழுத்துவதற்காக வெட்டப்பட்ட ஓலகைகளைப் பதப்படுத்த நிழலில் உலர்த்தல், பனியில் போட்டுப் பதப்படுத்துதல், வெந்நீரில் போட்டு ஒரு சீராக வெதுப்பி எடுத்துதல், சேற்றில் புதைத்தல் போன்ற பல முறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர்.

சுவடிகள் எவ்வாறு தயாரித்துப் பதப்படுத்தப்பட்டன என்பதை, “சுவடிகள் தயாரிப்பதற்கு முதலில் பனமையோலகைகளைத் தவேயான அளவில் கத்தரித்துக் கொள்வார். இவ்வாறு அளவு செய்து கொள்ளப்பட்ட ஏடுகள் மிக நன்றாக உலர்த்தப்படும். சற்றும் ஈரமின்றி நன்றாகக் காய்ந்த பிறகு இவ்வோலகைகள் தண்ணீரில் இட்டு வகைவகை கப்படும். இவ்வாறு இவகைகொதிக்க வகை கப்படுவதால் ஏடுகளில் ஒரு துவளவு ஏற்படுகிறது. பிறகு ஓலகைகள் மறுபடியும் நன்கு காய்வகை கப்படும், காய்ந்த பிறகு கனமான சங்கு அல்லது மழும்புப் பான கல்கொண்டு ஓலகைகளை நன்றாகத் தயேப்பார்கள். இப்படிச் செய்வதால் ஏட்பிற்கு ஒரு பளபளப்பு ஏற்படும். மலும் நரோகத் தகட்போல ஆகிவிடும். இப்போது ஏடு எழுத்துவதற்கு ஏற்ற நிலையை அடந்தது விட்டது. இம் முறைக்கு ஏட்டைப் பாடம் செய்தல் அல்லது பதப்படுத்துதல் என்று பெயர்” (சுவடிப் பதிப்புத் திறன், 2, ப.172) என்று தி. வ. கோபாலய்யரும்,

“ஓலகைகளைப் பதப்படுத்துதல் பலமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. அவற்றுள் சில முறைகள்,

அ. ஓலகைகளைத் தண்ணீர் அல்லது பாலில் வகைவகைத்தல்,

ஆ. நீ ராவியில் வகைவதைத்தல்,

இ. ஈரமணலில் புததைத்து வதைத்தல்

ஈ. நல்லண்ணெய் பசி ஊறவதைத்தல்

உ. ஈரமான வகைக்கோற் பபோரில் வதைத்திருத்தல்

சில முறைகளில் ஓலகைகளின் மலேப்பரப்பு மிருதுவானதுடன் அதில் உள்ள லிக்னின் என்ற பொருள் வளையிறைப்படுகிறது. இதனால் ஓலகைகள் விரைவில் சிதலமடவைதில்லை. ஓரிசாவில் பாதுகாப்பிற்காக மஞ்சள் நீர் அல்லது அரிசிக்கஞ்சியில் அரமைணி நேரம் ஊறவதைத்துப் பதப்படுத்துதலினர்” (சுவடிச்சுடர், ப.429) என்று ப. பெருமாளும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இவ்வாறு பதப்படுத்திய சுவடிகளில் ஒன்று அல்லது இரண்டு துளகைகிடுவர். இதனை ‘ஓலகைக்கண்’ என்பர். ஒரு துளையில் கயிறறை நுழைப்பர். கயிறு உருவாமலிருக்க ஈர்க்குடன் உள்ள ஓலையில் இரண்டு முக்கோணங்கள் உள்ளதாக கிளிம்க்குப் போலக் கத்தரித்துக் கட்டியிருப்பர். இதற்கு ‘கிளிம்க்கு’ என்று பெயர். மற்றொரு துளையில் ஒரு குச்சி அல்லது ஆணியைச் செருகியிருப்பர். இதற்குச் ‘சுள்ளாணி’ என்று பெயர். சுவடிகளாகு மலேமும் கீழும் மரத்தாலான சட்டங்களை வதைத்துக் கிளிம்க்குக் கட்டப்பட்ட கயிறறினால் சுவடியை இறுக்கிக் கட்டி வதைப்பர். இவ்வாறு சுவடி தயாரித்துப் பதப்படுத்துதல்கிறது.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□

மருத்துவச் சுவடிகள் பலவற்றின் சட்டங்களில் இலகைச்சாறு, மஞ்சள், சண்ணாம்பு போன்ற பொருள்களால் ஆக்கப்பட்ட பலவகை வண்ணங்களால் மலிகைகளின் படங்கள் வரையப்பெற்றுள்ளன. இராமாயணம் எழுதப்பட்ட சுவடியின் சட்டத்தில் நாமம், சங்கு, சக்கரம் ஆகிய உருவங்கள் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. சட்டங்கள் மரம், தந்தம் போன்ற பொருள்களில் செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஐந்தாம் பகுதி ஐந்தாம் பகுதி ஐந்தாம் பகுதி

சுவடியின் முன்னும் பின்னும் மதுசூதன் புகழ் க்கப்படாத சட்டங்கள் சிலவற்றை அமைத்துச் சுவடிக் கட்டின உருவாக் குவர். மரம் மற்றும் தந்தத்தால் சட்டங்களை அமைப்பதும் தொடர்ந்து இருந்து வந்துள்ளது. ஓலைச் சட்டம், மரம், தந்தங்களின் சட்டங்களிட் டுக் கட்டிய சுவடியின் அழகிய துணியில் சூற்றிவகைக் கும் முறையும் இருந்துள்ளது. அழகான நில்கயிறு அல்லது பட்டக்கயிறு போன்றவை சுவடியின் ஏடுகளைச் சிதறாமல் பாதுகாத்து நிற்கும். ஒரு துளையில் கயிறு இருப்பதுபோல் மற்றொரு துளையில் குச்சியோ, ஆணியோ நின்ற மலேமும் அக்காவலைப் பலப்படுத்தும், இரு முக்கோணங்கள் இணைந்தாற்போல வட்டப்பட்ட, நரம்போடு கட்டிய, கிளிம்க்கு என்னும் ஓலைத்துண்டு கயிறின் நுணியில் கட்டப்பெற்றுக் கயிறு கழன்று வராதபடி பாதுகாக்கும். துளையிட்பெற்ற சப்புக்காசு, உலகைத் தகட்டு ஆகியவை கிளிம்க்கிற் குப் பதிலாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன.

ஐந்தாம் பகுதி

ஓலைகளில் எழுத்துவற்றுகுப் பயன்பட்ட எழுதுபொருள் எழுத்தாணி எனப்பட்டது. ஓலைகளில் எழுத்தாணி கொண்டுகீறி எழுதும் முறை மிகப் பழமையானது. இதற்குப் பயன்பட்ட எழுத்தாணிகள் எலும்பு, தந்தம், பித்தளை, சமெம்பு, இரும்பு, தங்கம் போன்றவற்றினால் செய்யப்பட்டிருந்தன. தந்தத்தை எழுத்தாணியாகப் பயன்படுத்தி எழுதினர் என்பதை, “மகாபாரதத்தை வியாசமுனிவர் சொல்ல விநாயகப் பெருமான் எழுதியதாகப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. இதில் அவர் எழுதிய எழுத்தாணி தயேந்து போனதால் தன்னுடைய காரிய தந்தத்தை ஒடித்து எழுதியதாகக் கூறப்படுகிறது. இதிலிருந்து தந்தங்களின் காரிய முனையால் எழுதப்பட்டது என அறியமுடிகிறது” (சுவடிச்சுடர், ப.430) என்று ப. பெருமாள் கூறிப்பிட்டுள்ளார்.

சுவடிகளில் எழுதப் பயன்பட்ட எழுத்தாணிகளை மீன்று வகைகளில் அடக்கலாம். அவை, 1. குண்டெழுத்தாணி, 2. வாரெழுத்தாணி, 3. மடக்கெழுத்தாணி என்பனவாகும்.

ஐந்தாம் பகுதி

குண்டெழுத்தாணி என்பது அதிக நீளம் இல்லாமல் கொண்டகைகனமாகவும் குண்டாகவும் அமைந்திருக்கும். இதைத் தொடக்க நிலையில் எழுதுபவர்கள் பயன்படுத்தும். இதன் காரணம் குறைவாக இருக்கும். இதனைக் கொண்டு பெரிய

எழுத்துகளைத் தான் எழுதமுடியும்.

ஐந்தெழுத்து

வாரிழைத்தாணி என்பது குண்டிழைத்தாணியைவிட நீளமானது. மறைப்புரத்தில்
கொண்டகைக் குப்பதிலாகச் சிறிய கத்தி அமறைத்திருக்கும். இக்கத்தி தனியாக
இணைக்கப்படாமல் ஓரே இரும்பில் நுனிப்பக்கம் கர்மயாகவும், மறைப்பக்கம்
தட்டையாகக் கத்தி வடிவிலும் அமறைத்திருக்கும். நுனிப்பக்கம் எழுதவும் மறைப்பக்கம்
ஓலவாரவும் பயன்படுவதால் இது வாரிழைத்தாணி என்று அழைக்கப்படுகிறது.
நன்றாக ஓலையில் எழுதும் பழக்கமுடையவர்கள் தாங்களே அவ்வப்போது ஓலையினை
நறுக்கி, வாரி ஓழுங்குபடுத்தி ஏடுகளாக அமைத்துக் கொள்ளும் நிலையில்
இவ்வழைத்தாணியினைப் பயன்படுத்தினர். இவ்வழைத்தாணியே பலராலும்
பயன்படுத்தப்பட்டது. இவ்வழைத்தாணியைப் பனையோலையினால் செய்த உரையில்
செருகி வதைத் திருந்தனர்.

ஐந்தெழுத்து

மடக்கழைத்தாணி என்பது வாரிழைத்தாணியைப் போன்று ஒரு முனையில்
எழுத்தாணியும், மற்றுமுனையில் கத்தியும் அமறைத்திருக்கும். ஆனால் இரண்டு
பகுதிகளையும் மடக்கி இடையில் உள்ள கைப்பிடியில் அடக்கிக் கொள்ளுமாறு
அமறைத்திருக்கும். மடக்கிவகைக்கும் தன்மை கொண்டதால் இது மடக்கழைத்தாணி
என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதன் கைப்பிடிமரம், மாட்டுக்கொம்பு, தந்தம், இரும்பு,
பித்தளை போன்றவற்றால் செய்யப்பட்டிருக்கும். இவ்வழைத்தாணியைப்
பயன்படுத்தாதபோது மடக்கிவதைப் பதால் பாதுகாப்புடையதாக இருந்தது.

ஐந்தெழுத்து

பழங்காலத்தில் தற்காலத்தில் உள்ளதுபோன்று கல்விக் கட்டங்களில் கல்வி
கற்பிக்கப்படவில்லை. மாணவர்கள் ஆசிரியரைத் தேடிச் சென்று கல்வி கற்கும் முறை
இருந்தது. அக்காலத்தில் காகிதமும் எழுதுகோலும் வழக்கிற்கு வரவில்லை.
ஓலைகளில் எழுத்தாணியால் எழுதித் தொகுத்த சுவடிகளே நூல்களாக இருந்தன.
அப்போதைய மாணவர்களுக்கு மணல் கரும்பலகை (சிலடே) யாகவும், பனைஓலை
புத்தகமாகவும், விரலும் எழுத்தாணியும் எழுதுகோலாகவும் (பனோ) இருந்தன.

ஆசிரியர் முதலில் மாணவரின் வலக்கை ஆள்காட்டி விரலைப் பிடித்து தட்டில் பரப்பி வதைத்துள்ள அரிசி (அ) சர்க்கரை (அ) தானியங்களில் எழுத்தை எழுதிக் காட்டுவார். பின்னர் மணலில் எழுத்தின் வரிவடிவை எழுதிக் காட்டுவார். பிறகு அவர் சொல்லிய தமிழ் எழுத்துக்களைத் தவறின்றிச் சரியாக உச்சரிக்கவேண்டும். தமிழின் ஒலிவடிவை நன்றாகச் சொல்லத் தெரிந்த பின்புதான் ஆசிரியர் எழுத்தின் வரிவடிவை ஒலையில் வரந்து காட்டுவார். வரிவடிவை மாணவர் நன்றாக எழுத அறிந்து கொண்டதன் பின் ஒலை வாரவும், சுவடி சரேக்கவும், நன்றாக எழுதவும் முற்படுவர்.

பனை ஓலைகளில் எவ்வாறு எழுதப்பட்டது என்பதை, “இளமையான முதலே ஒலையை இடக்கையில் பிடித்து, வலக்கையால் எழுத்தாணியைக் கொண்டு எழுதிப் பழகுவார். எழுத்தாணியைப் பிடித்து எழுதும்போது ஒலையைத் தான் நகர்த்துவார். எழுத்தாணி பிடித்த இடத்திலிருந்து வரையும், தற்போது தட்டச்சு முறையிலும் தாளமீது அச்செழுத்துப் பதிந்து, தாள்தான் நகர்த்துப்போகிறது. அச்செழுத்து மையத்தில் மட்டும் அழுந்துகிறது. வேறு இடங்களாக அது அசைவதில்லை என்ற நுட்பம் இச்சந்தர்ப்பத்தில் அறிந்து ஒப்புநோக்கத் தக்கதாகும். ஏழு எழுதப்பழகிக் கொண்டோர் தமது இடக்கைப் பெருவிரல் நகர்த்தை வளர்த்து, அதில் பிறவைபிடித்து எழுதும்போது, அப்பள்ளப்பகுதியில் எழுத்தாணியை வைத்து, ஒலையில் வரிவரியாக எழுத்தின் மீது மற்றோர் எழுத்துப் படாமலும் ஒரு வரியின் மீது மற்றோர் வரி இணையாமலும் போதிய இடம் விட்டு எழுதுவார். ஒருபக்கத்தில் மிக நுண்ணிய எழுத்துகளாக இருப்பது, முப்பது வரிவரையில் எழுத்துவற்றகுரிய மெல்லிய எழுத்தாணியையும் பயன்படுத்துவதுண்டு. இக்காலத்தில் தாளில் எழுத்துவதைப் போன்ற வகைத்துடன் முறக்காலத்தில் ஏட்டில் எழுத்துவதும் உண்டு. இப்படி வகையாய் எழுதுபவர்க்கு ‘எழுத்தாளர்’ என்று பெயர்” (அச்சும் பதிப்பும், பக்.95-96) என்று மா.சு. சம்பந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வாறு ஓலைகளில் எழுதப்பட்ட எழுத்துகள் சரியாகத் தெரிவதற்காக ஒலையின் மீது மஞ்சள் அரைத்துப் பிச்சுதல், வசம்பு, மணித்தக்காளி இலகைச்சாறு, கோவை இலகைச்சாறு, ஊமத்தலை இலகைச்சாறு, மாவிலகைக்கரி, அருகம்புலக்கரி, விளக்கக்கரி போன்றவற்றைப் பிச்சி எழுத்துக்களை வாசித்துள்ளனர். இதற்கு ‘மயாடல்’ என்று பெயர்.

இம் மயாடலைப் பற்றி,

“மஞ்சற் குளிப்பாட்டி மையிட்டு முப்பாலும்”

மிஞ்சப் புகட்ட மிக வளர்ந்தாய்” (கண்ணி – 25)

என்று ‘தமிழ் விடுதலு’ என்ற நூல் குறிப்பிட்டுள்ளது. இம் மயாடலினால் ஒலையில் உள்ள எழுத்து தெளிவாகத் தெரிவதோடு கண்ணிற்குக் குளிர்ச்சியை உண்டாக்கி,

ஓலகைளபைப் பிச்சிகளிமிருந்து பாதுகாக்கிறது.

மறேகண்டவற்றின் மலம் சுவடிகளில் எழுதப் பயிற்சியெடுத்தல், சுவடிகளில் எழுதுதல், அவற்றிற்கு மையெடுத்தல் போன்றவை மலம் சுவடிகளில் எழுதி வாசித்து வந்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது.

ஓலகைளபைப் பிச்சிகளிமிருந்து பாதுகாக்கிறது.

சுவடிகளில் எழுதப்பட்டிருக்கும் முறைகள் தற்காலத்தில் எழுதுவது போன்று இல்லாமல் மாறுபட்டாக காணப்படுகின்றன. காலங்காலமாகச் சுவடிகளைக் கற்றும், எழுதியும் வந்தவர்கள் தாள்கள் வந்த பின்னும் சுவடியில் எழுதுவது போன்றே எழுதியுள்ளனர் என்பதை தி.வெ. கோபலய்யர் கீழ்க் காணுமாறு குறிப்பிடுகிறார். “பாடல்கள் ஏட்டுச் சுவடிகளில் தனித்தனியே பிரித்துணரவும் வகையில் பொறிக் கப்பட்டமாட்டா. சிக்கனம் கருதி முழுப் பாடலும் ஓரே தொடராக மடக்கிப் பொறிக் கப்பட்டும் பாடல் முடிந்தவுடன் அப்பாடலின் எண் குறிக் கப்பட்டிருக்கும். தமிழ் மொழிக் கே சிறப்பாக உள்ள எதுகையே அப்பாடலின் அடிகளைப் பகுத்துணர உதவி செய்யும். சுவடிகளில் மையெழுத்துக்கள் புள்ளியிடப் பெறமாட்டா. ரகரமும் உயிர்மையே ஆகாரம் ஓகாரம் இவற்றைக் குறிக் க இணைக்கப்படும் கால்களும் ஒன்று போலவே இருக்கும். எகர ஓகரங்களாக குறிய ஒற்றைக் கொம்பே ஏகார ஓகாரங்களாகும் வழங்கப்பட்டிருக்கும். ஏட்டுச் சுவடியில் எழுதிப் பழகியவர்கள் இந்தச் செய்திகளைத் தாமயும் பின்பற்றியதனால் ஏனைய ஏட்டுச் சுவடிகளை வாசிப்பதிலும் படியெடுப்பதிலும் அவர்களக்கு அதிகத் தொல்லை ஏற்படவில்லை. ஏட்டுச் சுவடிகளையே வாசித்தும் படியெடுத்தும் வந்த சநெத்ரிநாதய்யர் காகிதத்திலும் ஏட்டுச் சுவடிகளில் வரவைத்து போலவே வரைந்துள்ளமையின், அக்காகிதங்களை வாசிப்பதற்கண், ஏட்டுச் சுவடியை வாசிப்பதற்கண் உள்ள சிரமத்தின் பெரும்பாகம் உண்டாகிறது” (சுவடிப்பதிப்புதின – 2, பக். 159-160)

சுவடிகளில் எழுதும்போது பொருண்மைக்குத்தக்க சில மாற்றங்களுடன் காணப்பட்டன என்பதை ச. இராசகோபால் கீழ்க் காணுமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“தமிழகத்தில் கிடக்கும் ஓலைச் சுவடிகள், இலக்கியம், மருத்துவம், மாந்திரியம், சோதிடம், சமயம், வணிகம், ஆவணங்கள், பள்ளி மாணவர்கள்கான அரிச சுவடி, எண் சுவடி என்ற வகைகளில் அடங்கிவிடக் கூடியவை. பொதுவாக எல்லாச் சுவடிகளும் ஓரமோதிரியாக இருந்தாலும் ஒவ்வொரு வகை ஓலைச் சுவடியிலும் ஒவ்வொருவகையில் எழுதும் முறை தனித்துவம் பெற்றிருக்கும். இலக்கியச் சுவடிகளில் பாடல்களின் முடிவில் எண்களைக் காணலாம். இடதுபுற ஓரங்களில் அத்தியாயத் தலைப்புப்

பெயர்களாகக் காணலாம். மாந்திரிகச் சுவடிகளில் பலவகைச் சக்கரங்களின் (இயந்திரம்) படங்களாகக் காணலாம். சோதிடச் சுவடிகளில் ராசி சக்கரங்களாகக் காணலாம். வணிகச் சுவடிகளில் பல்வற்று எண்களையும், குறியீடுகளையும் காணலாம். பள்ளிச் சுவடிகளில் பக்கவாட்டில் மீண்டு நான்கு பத்திகள் பிரித்து எழுதப்பட்டுள்ளதைப் பார்க்கலாம்” (சுவடிச் சூடர், ப.458).

தொடக்க காலம் முதல் சுவடிகளில் செய்யுள் வடிவிலேயே எழுதி வந்தனர். செய்யுள் வடிவிலுள்ளவற்றை அனைவராலும் படிக்க இயலாது. அதனால் பல சுவடிகள் படிப்பாற்றுக்கிடந்தன. இந்நிலை மாறவேண்டும் என்று நினைத்து எழுதத் தொடங்கியதன் விளைவாக கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு உரநடையில் எழுதும் பழக்கமும், உரநடையுடன் ஓவியத்தை இணைத்து எழுதும் பழக்கமும் தோன்றியது என்பதை, “பாடல் வடிவில் எழுதப்பெற்ற புராணச் சுவடிநில்களைப் பாமரரும் அறியும் வகையில் வசனமாக (உரநடையில்) எழுதும் முறையை கி.பி.15ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு கைக்கொண்டனர். வசன நடையில் மட்டும் சுவடியில் எழுதுவதைத் தவிர்த்து, எழுத்தோடு ஓவியத்தையும் இணைத்துப் புதுமடைபடைத்தனர்” (சுவடிச் சூடர், ப.378) என்று குடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிடுவதால் அறிய முடிகிறது.

ஐயங்கண்டி ஐயங்கண்டி ஐயங்கண்டி

பனடை ஓலகைகளில் எழுதுவது கடின்மான பணியாகும். அதைவிடக் கடின்மானது பனடை ஓலகைகளில் எழுத்தாணிகளைக் கொண்டு ஓவியம் வரைவது. ஓலகைகளில் ஓவியம் வரையும் பழக்கம் இருந்தது என்பதற்கு, “பனடை ஓலகைகளில் அரிதின் முயன்று எழுத்தாணி கொண்டு சில கோட்டோவியங்களை வரைந்துள்ளனர். இத்தகைய ஓவிய ஏடுகளில் சில தஞ்சை அரண்மனைநிலகத்திலுள்ளன. திருவாய்மொழி வாசகமாலை எனும் சுவடிநிலில் கிடந்த கோலத்திருமாலின் வரைகோட்டோவியம் காணப்பெறுகின்றது. அதுபோன்றே வடமொழிச் சுவடிகளில் பலவகையான படிவலைப் பாட்டோவியங்கள் காணப்பெறுகின்றன” (சுவடிச் சூடர், ப.382) என்ற வரிகள் சான்றுகளாக அமைந்துள்ளன. இதுபோன்ற பலவகையான சுவடிகளில் ஓவியங்கள் காணப்படுகின்றன.

ஐயங்கண்டி

பொன்னோலை என்பது தங்கத்தினால் செய்யப்பட்ட ஓலையாகும். பனடை ஓலையில் எழுதுவது போன்றே இவ்வோலையிலும் எழுதியுள்ளனர் என்பதை, “பனடை ஓலை எவ்வாறுள்ளதோ அதேபோன்று தங்கத் தகட்டை நீட்டி அதில் ஏடுகளில் எழுதுவது போன்று எழுதி அனுப்பப்பெற்ற மீண்டு அரிய தமிழ் மடல்கள் ஹாலந்து நாட்டாக

கோபன் ஹகேன் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளன. தஞ்சை மன்னன் இரகுநாத நாயக்கர் டென்மார்க் அரசர் ஐந்தாம் கிருஸ்தியனுக்கும், தரங்கம்பாடி ராமநாயக்கன் மற்றும் அவ்வீரமக்கள் ஆறாம் கிருஸ்தியனுக்கு எழுதிய கடிதங்களே இப்பொன்னாலகைகளாகும். இரகுநாத நாயக்கரின் கடிதம் தமிழில் எழுதப்பெற்று இறுதியில் அவரது கையொப்பம் தலுங்கில் காணப்பெறுகின்றது. இவ்வடையில் ஹாலந்து நாட்டை உலந்தீசு என்றும், ரோலண்ட்கிரேப் என்பான் பெயரை ரபலங்கலப்பை என்றும், ஜெனரல் என்பதை சின்னரல் என்றும் தமிழில் எழுதியுள்ளது சுவையப்பதாகும்” (சுவடிச்சுடர், பக். 381-392) என்று கூடவாயில் பாலசுப்பிரமணியன் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் இக்குறிப்பின் மூலம் இவ்வாலகை எழுதும் காலத்தில் பிறமொழிச்சொல்லதை தமிழ்ப்படுத்தி எழுதும் வழக்கம் இருந்தது என்பதையும் அறியமுடிகிறது.

சுவடிகளின் வடிவமைப்பு

சுவடிகளின் வடிவமைப்பு என்பது சுவடிகளின் புறவடிவங்களைச் சுட்டிக் கருவதாக அமைந்துள்ளது. நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய சுவடிகள் பல வடிவங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் சிறிய, பெரிய சுவடிகள், பம்பர வடிவச் சுவடி, சிவலிங்க வடிவச் சுவடி ஆகியவற்றைப் பற்றி இங்குக் காண்போம். அரசினரக் கீழ்த்திசைச் சுவடிநூலகச் சுவடிகள் இதற்கு எடுத்துக் காட்டாக கையாளப்பட்டுள்ளன.

சுவடிகளின் நீள, அகல, எண்ணிக்கைகளில்

சுவடிகளில் நீள, அகல, எண்ணிக்கைகளில் குறைந்த அளவுகளை உடையவற்றைச் சிறிய சுவடி என்று அழகைக் கலாம். இதற்குச் சான்றாக சின்ன அரசினரக் கீழ்த்திசைச் சுவடிநூலகத்திலுள்ள ‘கரிநாள் விளக்கம்’ என்னும் சுவடியைக் கொள்ளலாம். இச்சுவடி எட்டு செ.மீ. நீளமும், மூக்கால் செ.மீ. அகலமும் உடையது. பதினாறு ஏடுகளை உடைய அச்சுவடியில் பக்கத்திற்கு இரண்டு வரிகள் மட்டும் எழுதப்பட்டுள்ளன. வறோ இடங்களில் இதவிடச் சிறிய சுவடி கிடைப்பதற்கான வாய்ப்புண்டு.

சுவடிகளின் நீள, அகல, எண்ணிக்கைகளில் அதிக அளவுகளையுடையவற்றைப் பெரிய

சுவடி என்று அழகைக் கலாம். இதற்குச் சான்றாகச் சின்ன அரசினரக் கீழ்த்திசைச்

சுவடி நபிலகத்தில் உள்ள கந்தபுராணச் சுவடியைக் கொள்ளலாம். இச்சுவடி ஐம்பது ச.மீ. நீளமும், நான்கு ச.மீ. அகலமும் கொண்டது. இச்சுவடி ஆயிரத்து நபிற்பு எண்பது திரண்டுகங்களைக் கொண்டது. இதில் ஒரு பக்கத்திற்கு பத்து வரிகள் காணப்படுகின்றன. வறையிடங்களில் இதனைப் பரிய சுவடிகள் இருப்பதற்கான வாய்ப்புள்ளது.

□□□□□ □□□□□□□□□□□□

ஓலைகளை வட்டவடிவமாக நறுக்கி இடையே துளையிட்டுக் கோர்க்கப்படும் அவ்வட்டவடிவமான ஓலைகளின் குறுக்களவில் (விட்டம்) ஒன்றாகொன்று ஒரு ஓலையின் கன அளவு குறைவாக வட்டப்பட்டுக் கோர்க்கப்படுவதால் அதன் முழுவடிவம் ஒரு 'பம்பரம்' போலக் காட்சியளிக்கும். இதற்குச் சான்றாக சும்பார் நான்கு ச.மீ. விட்டத்தில் வட்டவடிவமாக நறுக்கி எழுதப்பட்டுள்ள 'திருமுருகாற்றுப்படை' சுவடியைக் கொள்ளலாம்.

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

ஓரே அளவுடைய வட்டமாக ஓலைகளை நறுக்கி இடையில் துளையிட்டு இணைக்கப்பட்ட சிவலிங்க வடிவமானது, நீண்ட சதுரத்தில் பல ஏடுகளால் ஆனபீடத்தின்மேல் பொருந்துமாறு துளையிட்டுக் கோர்க்கப்பட்ட சுவடியும் உண்டு. பீடமாக அமைந்த ஏடுகளிலும், சிவலிங்க வடிவிலான ஏடுகளிலும் திருவாசகம் எழுதிவரைபதுண்டு. திருமுருகாற்றுப்படை, திருவாசகம் ஆகிய பாடல்கள் எழுதப்பட்ட இச்சுவடிகளைப் பிசையில் வைத்து வழிபட்டனர்.

மேற்கண்டவற்றின்மீலம் சுவடிகளில் எழுதப்பட்டுள்ளபொருண்மைக்குத் தகவலும், நபிலின் அளவினைப் பொறுத்தும், ஏடுமுதுபவரின் கலை ஆர்வத்தைப் பொறுத்தும் சுவடிகளின் வடிவங்கள் மாறுபட்டுக் காணப்பட்டன என்பதை அறியமுடிகிறது.

□□□□□□□□□□□□□□□□

பழங்காலத்தில் உருவாக்கப்பட்ட சுவடிகள் ஒரு காலத்திற்குப் பிறகு பாதுகாப்பின்றி

ஐந்தெழுந்தமிழ்ச் சுவடிகள்

தமிழ்ச் சுவடிகள் இயற்கை அழிவுகளைவிடச் செயற்கை அழிவுகளாலேயே மிகுதியாக அழிந்தன என்று கஹலாம். இவ் வழிவகுக்கு மன்னரிடையே நிகழ்ந்த போர், அரசியல் மாற்றம், மக்களின் குடிப்பெயர்ச்சி, வளநாட்டினருக்கு விற்றல், தீயிலிடுதல், நீரில் எறிதல், கவனமின்மை, பராமரிப்பின்மை போன்றவை காரணங்களாக அமைகின்றன. இப்பகுதியில் நெருப்பிலும் நீரிலும் இடுதல், குதிரைக்கு வநெநீர்ப்போடுதல், காணாமல் போனவை, அந்நியர்களால் ஏற்பட்ட அழிவுகள், மட்டும் பிக்கையால் ஏற்பட்ட அழிவுகள் ஆகியவற்றை ஆராய்வோம்.

ஐந்தெழுந்தமிழ்ச் சுவடிகள்

முற்காலத்தில் சமயங்களாகக் கிடையே ஏற்பட்ட போட்டி, சமயமோதல்களின் காரணமாக என்னுடைய சமயம் உயர்ந்தது, உன்னுடைய சமயம் தாழ்ந்தது என்று கஹலாம் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டபோது சமயந்தொடர்பான நபிகளையெல்லாம் நெருப்பிலும், ஓடும் நீரிலும் போட்டுப் பரிசோதித்தனர். இதற்கு அனல்வாதம், புனல்வாதம் என்று பெயர். இராமதத்தினர்க்கிடையே ஏற்பட்ட சண்டை, பொறாமையின் காரணமாகப் பல சுவடிகள் நெருப்பிலும் நீரிலும் அழிக்கப்பட்டன. நாலடியார் என்ற நபரின் பாடல்களை எண்ணாயிரம் புலவர்கள் பாடியதாகவும் அவற்றை ஆற்றில் போட்டபோது நான்கு பாடல்கள் மட்டும் நீரில் போகக் கிடைக்காததாகவும் அப்பாடல்களின் தொகுப்பே நாலடியார் என்றும் பச்சைவழக்குக் கதை ஒன்று கஹலாம். இதுபோன்று அழிந்த பாடல்கள் எத்தனை எத்தனை ஆயிரங்களோ தெரியவில்லை.

ஐந்தெழுந்தமிழ்ச் சுவடிகள்

சுவடிகளின் அருமை தெரியாத சிலர் குதிரைக்கு வநெநீர் வகைக் குடிப்பெரிக்கும் பொருளாகச் சுவடிகளைப் பயன்படுத்தி அழித்துள்ளனர் என்பதை, “மதுரை மாநாட்டுக்குத் தலைவராய் போந்திருந்த வேற்று நாட்டவர் ஒருவர் தபேத தொகுத்திருந்த பழைய தமிழ் ஓலையேட்டுச் சுவடிகள், இரண்டு நாட்கள் குதிரைக்கு வநெநீர் காய்ச்சுதற்குப் பயன்பட்டன என்பர்” (மதுரைக் குமரன், பக்.9-10) என்ற சுவாமிபிள்ளையின் கஹலாம் அறியமுகிறது.

ஐந்தெழுந்தமிழ்ச் சுவடிகள்

வரலாற்றுக் குறிப்புகள் கற்றுக்கொள்ள. சினை நபிகள் அனைத்தும் பாதுகாக்கப் பற்றினவா என்றும் அறியக் கூடவில்லை” (சுவடிப் பதிப்பியல், பக்.275-276) என்ற குறிப்பிலிருந்து வளையாட்டவர்கள் இங்கிருந்து கொண்ட சினை நபிகள் என்னவாயிற்று என்பதை அறியமுடியவில்லை. இவ்வாறு அந்நியர்களால் பல நபிகள் அழிந்துள்ளன என்பது தரையவாகிறது.

ஐந்தாம் பகுதி - கருத்துக்கள்

தமிழர்களின் மட்டப்பழக்கத்தினால் நீ ரிலும் நரூப்பிலும் பல சுவடிகள் அழிந்தன என்பதை இரா. இளங்குமரன் குறிப்பிடுவதாவது: “நாட்டின் ஏடுகள் நொறுங்கியும் முறிந்தும் சிதைந்தும் போதல் இயற்கை ஆதலின், அத்தகைய ஏடுகளைப் படி எடுத்துக் கொண்டு ஆற்று வள எதில் விடுவதும், நய்யில் தோய்த்து நரூப்பில் இடுவதும் நம் நாட்டில் வழக்கமாக இருந்தது. எந்த ஏடு ஆயினும் படி எடுக்காமல் நீ ரிலும் நரூப்பிலும் போடுவது இல்லலை. ஆனால் இவ்வழக்கம் காலம் செல்லச் செல்ல, ஆண்டுகளாக ஆடித்திங்கள் 18ஆம் நாள் வள எப்பெருக்கில் ஏட்டைவிடுவது ‘புண்ணியச் செயல்’ போலக் கருதப்பெற்றது. தீயில் ஏட்டைப் போடுவது தயை வத்திற்கு ‘ஆகுதி’ செய்வது போலத் தீர்மானிக்கப் பெற்றது. ஆதலால், வழிவழிப் புலமையாளர் இல்லங்களில் தோன்றிய மடவர்கள் தம் இல்லங்களில் இருந்த ஏடுகளை எடுத்துப் பாரக் கவும் அறிவில் லாராய், அதன் அராம உணர்ந்தாரிடம் கொடுக்கவும் மனமில் லாராய் பதினெட்டாம் பெருக்கூக்கு இரையாக்கினர். தீக்கூத்தீனியாக்கினர்” (சுவடிப் பதிப்பியல் வரலாறு, பக்.39-40),

“பழைய ஏடுகளைக் கண்ட கண்ட இடங்களிலே போடக் கூடாதாம் அவற்றை நய்யில் தோய்த்து ஹோமம் செய்து விடவேண்டாமாம். இங்கே அப்படித்தான் செய்தார்கள்” (என் சரித்திரம், ப.928) என்று கரிவலம் வந்த நல்லிர் தவேஸ்தானத்தில் ஒருவர் கூறியதையும்,

“எங்கள் வீட்டில் ஊர்க்காட்டு வாத்தியார் புத்தகங்கள் வண்டிக் கணக்காக இருந்தன... அவற்றில் என்ன இருக்கிறதென்று பார்ப்பதற்கோ எனக்கூத் திறமை இல்லை ... ஆடிப் பதினெட்டில் சுவடிகளைத் தரே போலக் கூட்டிவிடுவது சம்பிரதாய மென்றும் சில முதிய பெண்கள் சொன்னார்கள். நான் அப்படியே எல்லா ஏடுகளையும் ஓர் ஆடிமாதம் பதினெட்டாந் ததே வாய்க்காலில் விட்டு விட்டேன்” (என் சரித்திரம், ப.938) என்று திருநெல்வேலி, தற்குப் புதுத்தெரு, வக்கீல் சம்பயாபிள்ளையின் கூற்றையும் சான்றாக உ.வே.சா. குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஐந்தாம் பகுதி - கருத்துக்கள்

சுவடிகளைப் பாதுகாக்கும் பணியைச் சுவடிகளை எழுதிய காலத்திலிருந்து தொடங்கியுள்ளனர். அன்று முதல் இன்றுவரை சுவடிகள் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன. தற்போது பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்ற பாதுகாப்பு முறைகளை இரண்டு வகைகளாகப் பகுக்கலாம். அவை 1. பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறை, 2. தற்காலப் பாதுகாப்பு முறை என்பனவாகும். இனி இவற்றைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்வோம்.

ஐந்தெழுந்தரம் ஐந்தெழுந்தரம் ஐந்தெழுந்தரம்

பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறை என்பது அறிவியல் கண்டுபிடிப்பிற்கு முன்பே இயற்கையாகக் கிடக்கக் கூடிய பொருள்களைக் கொண்டு காலங்காலமாகப் பாதுகாத்து வந்த முறையாகும். இம் முறையில் மஞ்சள், வடிகட்டி எண்ணெய்ப் பிச்சுமுறை, கோவையிலைச்சாறு, மைகொண்டு பாதுகாத்தல், மணப்பொருள் மூச்சு வடிப்புமுறை போன்ற பாதுகாப்பு முறைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன.

ஐந்தெழுந்தரம், ஐந்தெழுந்தரம் ஐந்தெழுந்தரம் ஐந்தெழுந்தரம்

மஞ்சள் பிச்சுமுறை : இம் முறையில் மஞ்சளை அரைத்து நன்றாக கழும்பாக்கிக் கொண்டு சுவடியின் மறைபுறமும், அடிப்புறமும் தடவவண்டும். அவ்வாறு தடவுவதால் சுவடிகளை அழிக்கக் கூடிய கரையான், அந்துப்பிச்சி போன்றவை அழிக்கப்பட்டுச் சுவடிக் குநீண்ட ஆயுள்கைக் கொடுக்கும். மஞ்சள் பிச்சிகளைக் கொல்லும் தன்மை கொண்டது என்பதைப் பழங்காலம் முதல் தமிழர்கள் அறிந்திருந்தனர்.

வடிகட்டி எண்ணெய்ப் பிச்சுமுறை : இம் முறையில் வடிகட்டி எண்ணெயைத் தூரிகை(பிரஷ்)யின் உதவியால் சுவடியின் மறைபுறமும், அடிப்புறமும் தடவினால் மறைபுறப்பிட்டுள்ளதும் போல சுவடிக் குக் கட்டு விளைவிக் கும் பிச்சிகள் அழிக்கப்பட்டு சுவடி நீண்ட நாட்கள் கிடாமல் பாதுகாக்கப்படும்.

கோவையிலைச்சாறு, மைகொண்டு பாதுகாத்தல்

கோவையிலைச்சாறில் அடும்புக்கரி, வசம்புக்கரி, கொட்டாங் குச்சிக்கரி இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றை எடுத்துக் கொண்டு அதனுடன் விளக்கெண்ணெயில் புகையைச்

சேர்த்து, கோவையிலைச் சாற்றுமையையாக வணைடும். இம்மையையே சுவடியின் மறைபுறமும் அடிப்புறமும் தடவி சுவடிகளைப் பாதுகாக்கலாம்.

ஐந்தாம் பகுதி - மொழிபெயர்ப்பு - மொழிபெயர்ப்பு

இம்முறையில் வசம்பு, கருஞ்சீரகம், ஓமம், கிராம்பு, மிளகு, இலவங்கப்பட்டை ஆகிய பொருட்களை ஒரே அளவாக எடுத்து நன்கு உலர்த்தி பொடிசெய்து இரண்டு பங்கு கற்புரத்தையும் சேர்க்க வணைடும். இவ்வாறு தயாரிக்கப்பட்ட பொருளையே சிறு சிறு முட்டைகளாகக் கட்டி சுவடிக் கட்டுகளுக்கு அடியில் வைக்கவணைடும். வடிகழை, புதினா இலை, மஞ்சள் ஆகியவற்றையும் பயன்படுத்துதலாம். இம்முறையில் பிச்சிகள் அழிக்கப்பட்டுச் சுவடி பாதுகாக்கப்படும். ஓலகைகளைத் தனித்தனியே

பட்டு அல்லது பருத்தித் துணியில் நன்கு சுற்றி வைக்கலாம். கற்புரம் பிச்சப்பட்ட துணியாயின் மிகுந்த பாதுகாப்பாகும். இத்துணிகள் மஞ்சள் அல்லது சிவப்பு அல்லது காவி நிறத்தில் இருந்தால் நல்ல பலனைத் தரும்.

மறைக்கப்பட்ட பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறைகளில் இயற்கையில் கிடக்கக்கூடிய பொருட்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்துவதால் எந்த பக்கவிளைவும் இல்லாமல் சுவடிகள் நீண்ட நாட்கள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன.

ஐந்தாம் பகுதி - மொழிபெயர்ப்பு - மொழிபெயர்ப்பு

தற்காலப் பாதுகாப்புமுறை என்பது அறிவியல் வளர்ச்சியின் காரணமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட இரசாயனப் பொருட்கள், அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளால் உருவான கருவிகள் போன்றவற்றைக் கொண்டு பாதுகாப்பதாகும். இம்முறையில் இரசாயனப் பொருட்களைக் கொண்டு பாதுகாத்தல், குளிர்சாதன அறையில் வைத்துப் பாதுகாத்தல், அறிவியல் கருவிகளைக் கொண்டு பாதுகாத்தல் போன்ற பாதுகாப்பு முறைகள் கையாளப்படுகின்றன.

ஐந்தாம் பகுதி - மொழிபெயர்ப்பு - மொழிபெயர்ப்பு

இம்முறையில் ஓலசைச் சுவடிகளைப் பதிப்பிக்காமலிருந்து பாதுகாக்க நுண்கிருமி நீக்கப் பழையில் பதிப்பிக்கொல்லி மருந்துகளை வைத்து அதன் ஆவியின் மூலம் பதிப்பிக்களை அழிக்கின்றனர். பதிப்பிக்கொல்லிகளாக Para-Di-Chlorapenzen, Mercuric chloride, Gemaxin Powder, Polyethylene glycol, Napthaline Balls போன்றவை பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இம்மருந்துப் பொருட்கள் மனிதனுக்கு ஒவ்வாமையை ஏற்படுத்தும் தன்மை கொண்டவை. இவை மட்டுமல்லாமல் தாவர எண்ணெய்களான தர்ப்பைபுல் எண்ணெய், சாவா சிட்ரோ நெல்லா எண்ணெய், டி.பி.டீ. எண்ணெய் போன்றவையும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

மறைக்கப்பட்ட இராசயனப்பொருள்களைக் கொண்டு பாதுகாத்தல் முறையில் பழைய ஓலசைச் சுவடிகள் எளிதில் நனைத்து அழிக்கின்றன என்று பல ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. இவற்றைப் பயன்படுத்துபவர்களும் ஒவ்வாமையை, தோல் நோய்களால் பாதிக்கப்படுகின்றனர்.

ஐந்தெழுந்தமிழ் மொழிப்பெயர்ச்சி மொழிப்பெயர்ச்சி

இம்முறையில் சுவடி வகை கப்படும் அறையெழுத்தும்குளிர்சாதனம் கொண்டு குளிர்விக்கப்படவேண்டும். இவ்வாறு பாதுகாக்கப்படுவதால் சுவடிகள் திசுக்களிலிருந்து பாதுகாக்கப்படுகிறது. ஆனால் நாள் முழுவதும் ஒரமோதிரியான குளிர்நிலை நிலவவேண்டும்; மாற்றம் ஏற்படக்கூடாது.

ஐந்தெழுந்தமிழ் மொழிப்பெயர்ச்சி மொழிப்பெயர்ச்சி

அறிவியல் கருவிகளைப் பயன்படுத்திச் சுவடிகளைப் பாதுகாத்து வருகின்றனர். இம்முறையில் நகலெடுக்கும் இயந்திரம் (photo capier), நுண்படச்சுருள் இயந்திரம் (Micro film), அச்சு இயந்திரம் (Press), கணிப்பொறி (Computer) போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்திச் சுவடிகளைப் பாதுகாத்து வருகின்றனர்.

சுவடிகளை நகலெடுத்தல், நுண்படச்சுருள் எடுத்தல், கணினியில் உள்ளீடு செய்தல் ஆகியவற்றின் மூலம் சுவடியில் உள்ள செய்திகள் (எழுத்து) பாதுகாக்கப்படும் தவிர சுவடிகளைப் பாதுகாக்க இயலாது. எனினும் கணினியில் உள்ளீடு செய்து பாதுகாக்கும் முறை சிறந்த முறையாகும். இதன் மூலம் பல படிகளை உருவாக்கி, புதிப்பாசிரியர்களுக்கு வழங்கவும், பல ஆய்வாளர்களுக்கு வழங்கவும் செய்யலாம்.

சுவடிகள் பாதுகாப்பில் பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறை, தற்காலப் பாதுகாப்பு முறை ஆகிய இரண்டு வகைகளில், தற்கால பாதுகாப்பு முறை எளிமையானதாக இருக்கின்றது. ஆனால் பக்கவிளைவுகளை உண்டாக்கக் கூடியது சுவடிகளை விரைவில் அழியும் நிலைக்குக் கொண்டு சிலைக் கூடியது. ஆனால் பழங்காலப் பாதுகாப்புமுறை சற்று கடினமானதாக இருப்பினும் சுவடிகளை நீண்ட நாட்கள் பாதுகாப்புடன் பக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்துவதில்லை. எனவே சுவடிகளை அழியாமல் பாதுகாக்கப் பயன்படும் பழங்காலப் பாதுகாப்பு முறையே சிறந்த பாதுகாப்புமுறையாகும்.

00000000000000000000000000000000

தமிழரின் இலக்கியப் புத்தகங்களாகத் திகழ்ந்த சுவடிகளைத் தொகுத்தும் பாதுகாத்தும் வதை திருந்த வள்ளல்கள் பலராவர். அவர்களுள் சிலர்தம் இல்லங்களில் சுவடிகளை நிரப்பி சுவடி நூல்களாக மாற்றிப் பாதுகாத்தனர். அரசு நூலகங்களும், நிறுவனங்களும் செய்த பணியைத் தனி மனிதராக இருந்து செய்தவர்கள் பலர். அவர்களுள் புதிப்பாசிரியர்களால் குறிப்பிடப்படும் சிலரின் பெயர்ப்பட்டியலை இங்குக் காண்போம்.

திருநெல்வேலி அம்பலவாணக் கவிராயர், கவிராச நெல்லையப்பப் பிள்ளை, கவிராச ஈசுவரமூர்த்தி பிள்ளை, திருவம்பலத் தின்னமூதம் பிள்ளை, திருப்பாற்கடனாதன் கவிராயர், மிதிலைப்பட்டி அழகிய சிறுநம்பலக் கவிராயர், திருமயிலை சண்முகம்பிள்ளை, மயிலாப்பூர் திரு அண்ணாசாமி உபாத்தியாயர், ஆழ்வார் திருநகரி திரு தே. இலட்சுமணகவிராயர், திரு தவேர் பிரான் கவிராயர், திரு பெரிய திருவடிக் கவிராயர், திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, அட்டாவதானம் திரு சபாபதி மூதலியார், திரு கா.ரா. நமச்சிவாய மூதலியார், திரு மழவலை மகாலிங்கையர், திரு மதுசூதன் குமாரசாமி மூதலியார், வ.உ. சிதம்பரம் பிள்ளை, திரு தொழுவூர் வலையூத மூதலியார், யாழ்ப்பாணம் திரு ம.வி. கனகசபை பிள்ளை, திரு குமாரசாமி செட்டியார், திரு நல்லூர் கலைசம் பிள்ளை, திரு சுவாமிநாத பண்டிதர், திரிசிரபுரம் திரு அண்ணாசாமிப் பிள்ளை, திரு தியாகராச செட்டியார், சேலம் திரு இராமசாமி மூதலியார், திருத்தணிகை சரவணப்பெருமாளையர், தரேழூர் திரு சக்கரவர்த்தி இராசகோபாலசாரியார், களக்காடு திரு சாமிநாத தேசிகர் போன்ற சுவடி வள்ளல்கள் பலர் சுவடிகளைத் தொகுத்து, பாதுகாத்துப் புதிப்பாசிரியர்களுக்கு வழங்கி உதவியுள்ளனர். இவர்களின் இப்பணி போற்றுகும் வணங்குகும் உரியதாகும்.

00000000000000000000000000000000

தமிழகத்தில் சுமார் 40 இடங்களில் பழஞ்சுவடிகளைத் தொகுத்துப் பாதுகாக்கும் பணி

நடந்து கொண்டு இருக்கிறது. இப்பணியில் நடுலகம், நிறுவனம், பல்கலைக்கழகம், ஆதினமடம், தமிழ்ச்சங்கம் போன்றவை ஈடுபட்டுள்ளன. அவற்றின் பெயர்களை இங்குக் காண்போம்.

சென்னை அரசினர்க்கீழ்த்திசைச் சுவடி நடுலகம், ஆசியவியல் ஆய்வு நிறுவனம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், டாக்டர் உ.வ.சா. நடுலகம், அடையாறு நடுலகம் (பிரமஞ்சபை), மயை இந்திய மருத்துவ ஆய்வு மையம், இந்திய மருத்துவ இயக்காங்கம், தலைவியல் துறை, அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகம் - சிதம்பரம், காமராசர் பல்கலைக்கழகம் - மதுரை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம் - தஞ்சை, சரசுவதி மகால் நடுலகம் - தஞ்சை, சாந்தலிங்க அடிகளார் தமிழ்க் கல்வெறி - பரேர, தமிழ்ச்சங்க நடுலகம் - மதுரை, அரசு அருங்காட்சியகம் - ஈரோடு, கலமைகள் கல்வி நிலையம் - ஈரோடு, அம்பலத்தடியார் மடம் - சிதம்பரம், ஈசானிய மடம் - சிதம்பரம், மௌன சுவாமிகள் மடம் - சிதம்பரம், சித்தாமர மடம் - சித்தாமர, குமாரதவேர் மடம் - துறையூர், குமாரதவேர் மடம் - விருத்தாச்சலம், பொம்மபுர ஆதின மடம் - மயிலம், பரேர மடம் - திருப்பரேர, சங்கராசாரியார் மடம் - காஞ்சிபுரம், தொண்டைமண்டல ஆதினமடம் - காஞ்சிபுரம், சங்கராசாரியார் மடம் - கும்பகோணம், தருமபுர ஆதின மடம் - தருமபுரம், திருவாவடூறு ஆதினமடம் - திருவாவடூறு, சிரவயாதினம் - கோவை, பிரெஞ்சிந்தியக் கல்விக் கழகம் - புதுச்சேரி போன்றவை சுவடிகளதைத் தொகுத்துப் பாதுகாக்கும் பணியில் ஈடுபட்டு வருகின்றன.

00000000000000000000000000000000

தமிழ்நாட்டிலிருந்து வளையுட்குக் கொண்டு சென்ற பல சுவடிகள் பல இடங்களில் இன்றும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றன என்பதற்குப் பாரிசிலுள்ள தசேய நடுலகம், இலண்டனிலுள்ள இந்திய ஆபீஸ் லைபரரி, வலெக்ம் மருத்துவ ஆய்வு நிறுவனம், பிரிட்டன் அருங்காட்சியகம், ராயல் அசியாடிக் சொசைட்டி நடுலகம், ஸ்காட்லாந்திலுள்ள எபின் பரோ பல்கலைக்கழக நடுலகம், தசேய நடுலகம், கிளஸ்கோ பல்கலைக்கழக நடுலகம், கமே பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழக நடுலகம், ஆகஸ்போர்டிலுள்ள பாட்லியன் நடுலகம், ரோம் நகரிலுள்ள நடுலகம், டென்மார்க்கிலுள்ள கோபன் ஹகேன் நடுலகம், அருங்காட்சியகம், கிழக்கு ஜெர்மனியில் ஆலயிலுள்ள பிரான்க்ஸ், ஆவணக் காப்பகம், மார்பின் லீத்ர பல்கலைக்கழக நடுலகம், லிப்சிக் கிலுள்ள அருங்காட்சியகம், ஹம்பர்க் கிலுள்ள பல்கலைக்கழக நடுலகம், ஸ்வீடனிலுள்ள அப்சாலா பல்கலைக்கழக நடுலகம், ஸ்டாக்ஹோமிலுள்ள அருங்காட்சியகம், சோவியத் யூனியனில் மாஸ்கோவிலுள்ள லெனின் நடுலகம், லெனின் கிராட் பல்கலைக்கழக நடுலகம், ஆர்மேனிய அறிவியல் கழகம் (சுவடிப் பதிப்பியல், ப.213) போன்ற இடங்களில் உள்ள சுவடிகளே சான்றுகளாக உள்ளன.

இப்பகுதி சுவடிச் சொற்பொருள் விளக்கம், சுவடி தயாரித்தல், சட்டங்கள் அமைத்தல்,

சுவடிக் கட்டின் அமைப்பு, எழுத்தாணிகளின் வகைகள், சுவடி எழுதும்முறை, சுவடியின் எழுத்துமுறை, சுவடிகளில் ஓவியம், சுவடிகளின் வடிவமைப்பு, சுவடி அழிவு, சுவடிப் பாதுகாப்பு, சுவடிகளைப் பாதுகாத்து உதவியவர்கள், தமிழகத்தில் சுவடிகள் உள்ள இடங்கள், வளிநாடுகளில் தமிழ்ச் சுவடிகள் உள்ள இடங்கள் போன்றவற்றை விளக்கிக் கொறியுள்ளது.

- 0000000000. 000000000000000000

000000:00000000000000(0000000)